

(610—641) ἀραβικὴν ἐν Ἀρμενίᾳ ἐπέκτασιν καὶ κυριαρχίαν πολλοὶ Ἀρμένιοι διεσκορπίσθησαν ἀνά τὰ διάφορα μέρη τοῦ βυζαντινοῦ κράτους.

Κωνσταντῖνος Ε΄ ὁ Κοπρώνυμος (741—775), ἐπειδὴ δὲν ἔβλεπε μὲ εὐμενὲς ὄμμα τὸ νεότευκτον κράτος τῶν Βουλγάρων, ὠχύρωσε τὰ σύνορα τῆς Θράκης καὶ ἐγκατέστησεν εἰς τὰς παραμεθορίους περιοχὰς μαχίμους πληθυσμούς ἐκ Σύρων καὶ Ἀρμενίων Παυλικιανῶν.

Τὸν δέκατον ἐπίσης αἰῶνα ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης Τσιμισκής (969—976), σκεφθεὶς νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τοὺς Μωαμεθανοὺς τῆς Ἀνατολῆς τοὺς ἰσχυροὺς τῶν συμμάχους, μετώκισεν ἐκ Μικρασίας εἰς τὴν Θράκην Παυλικιανούς καὶ ἄλλους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ Ἀρμένιους.

Κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τοῦ βυζαντινοῦ κράτους οἱ πολυπληθεῖς κάτοικοι τῆς σπουδαιοτέρας πόλεως τῆς Θράκης, ἥτις ἦτο ἡ Ἀδριανούπολις, ἦσαν διάφορου ἐθνικότητος, Ἕλληνες, Λατῖνοι, Ἰουδαῖοι, Ἀρμένιοι καὶ ἄλλοι ἀνατολίται καὶ ἄλλοι. (Ἰδὲ: Ἐγκυκλοπαιδεῖαν Ἐλευθερουδάκη Τόμ. Α' 236).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω δυνάμεθα νὰ ἐκτινάξωμεν ὅπως ὅποτε ἀσφαλές, ὁ σημερινὸς ὅμιλος καὶ τὸ Διδυμοτεῖχον, τὸ ὅποιον ἦτο ἐπὶ τῶν βυζαντινῶν πόλιν σπουδαία, εἶχε βεβαίως ἀπ' ἀρχῆς μετὰ τὴν κατοικίαν του καὶ Ἀρμένιους.

2.— Τὸ χωρίον τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης «Ἑρμενίκιοι». Κατὰ τὴν προαναφερθεῖσαν ἐν Ἀρμενίᾳ ἐπὶ Ἡρακλείου ἀραβικὴν ἐπέκτισιν, καθὼς μᾶς ἐπληροφόρησεν ὁ πρόεδρος τῆς Ἀρμενικῆς Κοινότητος Διδυμοτείχου Κεβόρκ Παπαζιάν, ἀπωκίσθη ἢ ἴσως ἐπηυξήθη τὸ παρὰ τὴν Μικρὰν Γέφυραν χωρίον Ἀρμενα. Τὸ χωρίον τοῦτο τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης, καλούμενον ἐπὶ τουρκοκρατίας Ἑρμενίκιοι, ἐπωνομάσθη τὸ 1920, ἐπὶ Ἑλληνικῆς κατοχῆς, πάλιν Ἀρμενα.

Ἐτερον χωρίον τῆς Ἀνατολικῆς ἐπίσης Θράκης, Ἑρμενίκιοι καὶ τοῦτο καλούμενον καὶ κείμενον πλησίον τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ Καπάκτζα, εἶχεν ἄλλοτε πολλοὺς Ἀρμένιους καὶ ὠνομάζετο, φαίνεται, ὡσαύτως Ἀρμενα, ἐπὶ βυζαντινῶν, ἐὰν βεβαίως ὑπῆρχε τότε ὑπῆρχε ἐπίσης καὶ ἄλλο ἐρημωμένον χωρίον παρὰ τὸ Ἐξάστερον Σηλυβρίας ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα.

Ὑπῆρχον βεβαίως καὶ ὑπάρχουν καὶ τώρα καὶ ἄλλα χωρία μὲ τὸ ἴδιον ὄνομα Ἀρμενα ἢ Ἑρμενίκιοι ἐν Θράκῃ, ὅπως καὶ ἄλλαχοῦ.

ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ
Β. Γ. Μ.
ΘΡΑΚΙΑ
Α.Θ.Τ.Η.
1937.

3) Οἱ ἄρμένιοι Διδυμοτείχου ἐπὶ Τουρκοκρατίας. Ἐπὶ τουρκοκρατίας οἱ Ἀρμένιοι τοῦ Κουρδιστάν καὶ τῶν ἄρμενικῶν ἐν γένει χωρῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐπλήρωνον παλαιόθεν πολλοὺς καὶ βαρεῖς φόρους εἰς αἶμα, εἰς εἶδος καὶ χρῆμα, εἰς τοὺς κυβερνητικούς ὑπαλλήλους καὶ εἰς τοὺς κούρδους φεουδάρχας. Ὅντες ὁμῶς φιλόπονοι καὶ ἐμπορικοί, ἀπέκτων διαρκῶς πλοῦτον ἱκανόν καὶ ἐξηπλοῦντο βαθμηδὸν πρὸς τὴν Δυτικὴν Μικρασίαν καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Πληθυνόμενοι δὲ ἐκεῖ, διέβαινον εἰς Θράκην καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας, ὅπου ὑπῆρχον, ὅπως εἵπομεν, Ἀρμένιοι ἤδη ἀπὸ τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς. (Ἰδὲ Ἐγκυκλοπαιδεῖαν Ἐλευθερουδάκη ἐνθα ἀνωτέρω ἐν συνεχείᾳ).

Κατὰ τὴν «Ἀφήγησιν τοῦ ταξειδίου τοῦ Ἰωάννου Φραγκίσκου Generali Cagéri, κατὰ τὸ ἔτος 1693—1694», (Ἰδὲ «Θρακικά» τομ. Γ') κατ'ᾧ κεῖτο ἡ Ἀδριανούπολις, ὅπως ἐπὶ Βυζαντινῶν, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἐπὶ Τούρκων, τὸ τέλος τοῦ 17ου αἰῶνος, ἀπὸ Ἑλλήνων, Ἰουδαίους, Ἀρμενίους, Τούρκους, Βλάχους καὶ ἄλλας ἐθνότητας. Ἐπομένως τὸ Διδυμότειχον ἐπίσης εἶχεν Ἀρμενίους τότε, καθὼς καὶ πολὺ προηγουμένως, ὅπως θὰ τοῦται ἀπὸ τοῦ καὶ ἐπὶ Βυζαντινῶν εἶχε βεβαίως, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα.

4.—Ἡ Κουρδικὴ πόλις Ἐγκιν. Ἐν τῶν σπουδαιότερων κέντρων τῆς Ἀρμενίας ἢ τοῦ ἄλλοτε ἢ ἐν Κουρδιστάν πόλις Ἐγκιν. Κεῖται αὕτη ἐν τῷ Νομῷ Ἐλ-Αζίζ καὶ εἰς ἀπόστασιν 60 χιλιομέτρων βορειοδυτικῶς τῆς πόλεως Ἐλ-Αζίζ ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Εὐφράτου, ὅστις εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο καλεῖται Καρᾶ-Σοῦ. Ἐκ τῶν 19.000 κατοίκων τῆς Ἐγκιν 8.000, ὄντες Ἀρμένιοι, ἐσφάγησαν ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ τῶν Κούρδων, ἢ ἔφυγον, κατὰ τὰ ἔτη 1895, 1896 καὶ 1915. Τὸ ὄνομα Ἐγκιν εἶναι παραφθορὰ τῆς ἄρμενικῆς λέξεως «ἄγν» (=πηγή), τὸ ὁποῖον ὄνομα ἔλαβεν ἡ πόλις ἕνεκα τῆς πηγῆς (Καρᾶ-Σοῦ), ἣτις ἀναβλύζει ἐκ μεγάλου βράχου, κειμένου ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς. Καθ' ἃ ἀνέγνωσα εἰς τὸ Ἐγκυκλοπαιδικὸν λεξικόν, ἡ πόλις αὕτη καλεῖται σήμερον Μπασκέλ. Ἐν τούτοις διατηρεῖται σήμερον τὸ ὄνομα Ἐγκιν, τὸ ὁποῖον θὰ ἐνθυμοῦνται, ἐκτός τῶν ἄλλοτε κατοίκων τῶν μερῶν ἐκείνων, ὅσοι διεσώθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἢ ἀλλαχοῦ καὶ ἐκεῖνοι τῶν ἐξορίστων τῆς Ἀνατολῆς, οἱ ὁποῖοι διῆλθον, ὡς καὶ ἡμεῖς, ἐκεῖθεν.

5.—Ἐγκιν καὶ Ἑρμενίκιοι. Θρυλεῖται λοιπόν, ὅτι Ἀρμένιοι τῆς Ἐγκιν ἀπώκισαν ἢ μᾶλλον ἐπηύξησαν τὸ μνημονευθὲν πλησίον τῆς Μακρᾶς Γεφύρας χωρίον Ἀρμενα ἢ Ἑρμενίκιοι,